

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: Myslivecký spolek Hubert Rybník – Český les**, IČ: 18232167, se sídlem Kaničky 5, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Kozlerem, advokátem se sídlem Mánesova 272, Domažlice, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo Farma Rybník, IČ: 03216951, se sídlem Rybník 8, zastoupené zmocněncem: J.U., bytem ..., **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. ŽP/3380/16,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. ŽP/3380/16 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), ve kterém žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru životního prostředí ze dne 29. 12. 2015, č. j. MeDo-67716/2015-Joh-DS, na základě kterého uznal dle § 18 odst. 1, 2 a 4, § 29 odst. 1 a 3 a § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, (*dále jen „zákon o*

myslivosti“) Honebnímu společenstvu Farma Rybník coby držiteli společenstevní honitbu č. 49 Farma Rybník o celkové výměře 763 ha (výrok I.) a v důsledku výroku I. změnil podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti stávající vlastní honitby Korytany, Bernstein, Růžov a Rybník – Český les (výrok II. až V.) Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce uvedl, že správní řízení je ovládáno zásadou dvouinstančnosti. Ta znamená, že v odvolacím řízení zůstává nikoliv formální, ale reálná možnost napadat skutková a právní zjištění správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí o odvolání musí vydat osoba, která není zatížena úvahami a myšlenkovými pochody pracovníka, který o věci rozhodl v prvním stupni. V případě žalobce rozhodování městského úřadu byla v celém řízení i podle zjištění krajského úřadu „nepříliš podrobná a konkrétní“ (viz rozhodnutí odvolacího orgánu z 5. 11. 2014), dále městský úřad neodůvodňoval své závěry a nevypořádával se s otázkami rozhraní a výběžků dle § 17 odst. 6 zák. č. 449/2001 Sb. a přičlenění dle § 18 odst. 5 cit. zák. (viz rozhodnutí odvolacího orgánu z 3. 8. 2015). Obdobnými nedostatky trpí i rozhodnutí městského úřadu z 29. 12. 2015, když nezhodnotilo rozsah přičlenění k vyrovnání hranic honiteb, nic neuvádí k výběžkům, dále neuvedlo nic k tvrzení žalobce, podepřené znaleckým posudkem ing. V. a K. a odborným vyjádřením doc. Ing. V. H., CSc., o rozhraní zemědělských a lesních pozemků, včetně žalobcova dalšího tvrzení, že prvoinstanční rozhodnutí negativně mění situaci v honitbách Korytany, Bernstein, Růžov, kde dosud existovala přirozená hranice honiteb, dále se nevypořádalo s námitkou o nedoložení souvislosti honebních pozemků. Odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo popisné, odkazující na vyjádření účastníků a popisující postup správního orgánu, aniž by bylo uváděno, jak konkrétní zjištění správní orgán učinil, na základě jakých důkazů a jak tyto důkazy zhodnotil a zohlednil v interpretaci jednotlivých zákonných podmínek tvorby honitby. Konec konců i odvolací orgán shledal, že městský úřad ve svém odůvodnění rozhodnutí „příliš nerozvinul“ své úvahy o hodnocení důkazů a tuto povinnost si dosti „usnadnil odkazem na závazný právní názor“ vyslovený krajským úřadem v rozhodnutí ze dne 3. 8. 2015. Žalobce má za to, že tam, kde městský úřad nedostál těmto povinnostem, bylo jeho rozhodnutí s absencí právních úvah zcela nedostatečné, trpící nedostatkem důvodů a ve svých důsledcích nepřezkoumatelné a tudíž vadné. Takové vady nemohl zhojit žalovaný svým rozhodnutím v odvolacím řízení. Zvláště když nejde v jeho rozhodnutí o pouhé doplnění či jen upřesnění úvah, které byl povinen učinit městský úřad. Ten ovšem takové úvahy neučinil a žalovaný podstatně nahrazoval jeho činnost postupem s hodnocením důkazů, s aplikací a interpretací zákona, jakož i při správním uvážení, a to natolik, že v tom spatřujeme porušení zásady dvouinstančnosti, která by měla být cestou nejen dvojího posouzení případu, ale též cestou k nápravě vad v řízení před prvním stupněm.

Podle názoru žalobce se žalovaný náležitě nevypořádal s námitkou, že rozhraní zemědělských a lesních pozemků není myslivecky uchopitelné. Hranice honitby se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými (§ 17 odst. 4 cit. zák.). K podpoře svých tvrzení jsme k důkazu předložili znalecký posudek Ing. K. a odborné vyjádření doc. Ing. H., CSc. Žalovaný zaujal názor, že právní úprava hranic rozhraní připouští, byť to není ideální, polemizuje o pojmu „nutno bránit“, odvolává se na odbornou literaturu s tím, že rozhraní je vcelku běžnou záležitostí. Názor žalovaného, že v konkrétní situaci nebylo

nalezení jiné vhodnější hranice možné, zůstává variantou, které ale nebyla věnována pozornost a která není zargumentována provedenými důkazy, na základě nichž jedině takový závěr mohl být učiněn, včetně konkretizace důvodů, proč jiná varianta, např. bez zániku honitby Rybník – Český les, nepřicházela v úvahu. K odvolací námitce, že rozhodnutí městského úřadu i negativně mění situaci v honitbách Korytany, Bernstein a Růžov, kde dosud existovala přirozená hranice rozhraní, žalovaný uvádí, že držitelé těchto honiteb podobné obavy nesdílí a že proti provedené změně nebrojí. Přitom rozhraní pole – les není myslivecky uchopitelné, jako takové je rozporné s ochranou životního prostředí, přírody a neprospívá ani vyššímu mysliveckému využití. Vlastnická práva držitelů honiteb a stanoviska jejich držitelů nejsou jediným, a především pak ani rozhodujícím, kritériem. Prioritou je tu veřejný zájem, jehož posouzení nemůže být zúženo na stanovisko držitele honitby.

Dále žalobce ve správním řízení tvrdili a doložili zmiňovaným znaleckým posudkem, že z cca 30% jsou pozemky pana U. a paní U. oploceny pletivem, dřevěnými a elektrickými ohrazeními a svým charakterem jsou nehonebními plochami. Podle § 17 odst. 5 cit. zák. nelze začlenit do jedné honitby pozemky, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím. Na rozdíl od městského úřadu, který ve svém rozhodnutí z 29. 12. 2015 pouze obecně a nepřezkoumatelně uvedl, že elektrický ohrazení, případně drát nebo pletivo nebrání volnému pohybu zvěře, žalovaný způsobem opět nahrazujícím povinnost prvoinstančního orgánu uvést úvahy, jimiž se při hodnocení důkazů a při výkladu právního předpisu řídil, sice uvádí své úvahy, že takové oplocení překážkou pro zvěř není. Ale ani on se s touto otázkou dle našeho mínění nevypořádal způsobem, jakým měl. Žalovaný nevyložil, v čem neakceptuje stanovisko znalce, že na oplocených plochách se nachází dobytek, který značně narušuje výkon práva myslivosti. Zvláště když znalec se seznámil se stavem oplocení přímo na místě, kdežto správní orgán nikoliv. A tvrzení žalovaného, že ani metrové pletivo nebude pro prase divoké nepropustnou stěnou, což mají dokládat zkušenosti s obdobným oplocením, též bez bližšího odůvodnění nevyznívá právě přesvědčivě.

Podle názoru žalobce, které uplatňuje výše o oplocení pozemků, se uplatní i zde. Je zřejmé správný názor žalovaného, že rozsah přičlenění k vlastním honebním pozemkům Honebního společenstva Farma Rybník je věcí správního uvážení. Nicméně správní uvážení musí být podloženo, musí mít své meze a podléhá soudnímu přezkumu. Ve věci postrádá žalobce odůvodnění, proč bylo rozhodnuto o přičlenění pozemků ve značném rozsahu 188,2181 ha, což činí 32,7% pozemků HS Farma Rybník, a dále, zda toto řešení bylo jedině možné, zda nebylo možné zvolit jinou variantu. Odůvodnění žalovaného, že „nalezení vhodnější hranice, než té, která byla HS navržena ... nebude za daného stavu příliš reálné“, považuje za obecné, tedy bez konkrétního zdůvodnění. I v této souvislosti odkazujeme na naše námítky v otázce rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Stanovisko žalovaného dle našeho mínění není podloženo odpovídajícím důkazem, který by pak zároveň vylučoval varianty další. I v otázce doložení souvislosti pozemků odkazuje na znalecký posudek Ing. K., s nímž se žalovaný nevypořádal. Obdobně to platí i o výbězcích, ohledně kterých zaujal znalec stanovisko, že tyto výběžky zasahující do lesních porostů jsou z mysliveckého hospodaření nevhodné. Odkaz na to, že „výběžky nejsou velkého rozsahu“ přesvědčivý není. Ani zde by z obdobných důvodů, které žalobce uvedl sub 2., nemělo být rozhodující, že proti takto uspořádané společné hranici nebrojí žádný z držitelů dotčených honiteb

III. Vyjádření žalovaného

V prvé řadě žalovaný uvádí, že podobné námitky týkající se souvislosti honebních pozemků ve vlastnictví členů HS Farma Rybník, rozsahu přiřazení honebních pozemků jiných vlastníků, vedení hranice vznikající honitby po rozhraní lesních a zemědělských pozemků či vzniku výběžků žalobce uplatnil prvně v rámci odvolacího řízení vedeného ve věci odvolání podaného žalobcem proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu č. j. MeDo-19107/2015-Joh-DS ze dne 10. 4. 2015. V rámci tohoto odvolacího řízení žalobce prvně předložil i znalecký posudek Ing. K. a odborné vyjádření doc. Ing. H., CSc. Žalovaný se se všemi uplatněnými námitkami podrobně vypořádal ve svém rozhodnutí o odvolání č. j. ŽP/5965/15 ze dne 3. 8. 2015; tím současně vyslovil právní názor, jímž byl prvoinstanční orgán v dalším řízení vázán, a od něž se nemohl odklonit. A prvoinstanční orgán tak ani neučinil; z jeho rozhodnutí č. j. MeDo-67716/2015-Joh-DS ze dne 29. 12. 2015 vyplývá, že se od závazného právního názoru žalovaného nikterak neodchýlil. Žalovaný sice v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí skutečně konstatoval, že „(M)městský úřad příliš nerozvinul v odůvodnění napadeného rozhodnutí své úvahy o hodnocení důkazů a tuto povinnost si dosti „usnadnil“ odkazem na závazný právní názor vyslovený krajským úřadem v odůvodnění rozhodnutí o odvolání ze dne 03. 08. 2015.“ Zároveň však musel dodat, že „není pochyb o tom, že se městský úřad napadeným rozhodnutím od závazného právního názoru nikterak neodchýlil a navrhovanou hranici posoudil zcela v souladu s ním. Ostatně zásadní námitky MS Hubert týkající se hranice společenstevní honitby Farma Rybník se opakují a městský úřad by tak pouze opisoval již jednou uvedené. Skutkové zjištění učiněné v průběhu správního řízení je dle krajského úřadu dostatečné a podklady, na jejichž základě bylo možné relevantní závěry učinit, jsou součástí spisového materiálu.“ Proto také žalovanému nezbylo než rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdit a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pouze podrobně rozvinout důvody takového kroku. Žalovaný tedy v rámci odvolacího řízení posoudil, zda prvoinstanční rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, bylo v souladu s právními předpisy, a zda skutková zjištění prvoinstančního orgánu mají oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu je zákonné a věcně správné, což vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí. Zároveň však žalovaný považoval za potřebné odůvodnění prvoinstančního orgánu určitým způsobem korigovat a doplnit. Žalovaný tak učinil, dle svého názoru, v mezích zákona, aniž by překročil svoji pravomoc a porušil zásadu dvouinstančnosti řízení, jak namítá žalobce. V této souvislosti také žalovaný poukazuje na ustálenou soudní judikaturu, dle které z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek a určitá korekce odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí odvolacím orgánem je přípustná (viz např. rozsudek NSS sp. zn. 4 As 10/2012 - 51 ze dne 14. 3. 2013). Z tohoto rozsudku vzešla i právní věta: „Nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.“

Žalovaný se otázkou vedení hranice honitby po rozhraní zemědělských a lesních pozemků podrobně zabýval už ve svém rozhodnutí o odvolání ze dne 3. 8. 2015 a tento právní

názor zopakoval i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz str. 18-19). Existence takového rozhraní nemůže být sama o sobě důvodem pro neuznání nové společenstevní honitby, neboť výraz „Je třeba bránit“ uvedený v § 17 odst. 6 zákona o myslivosti nelze vykládat absolutně. Ostatně tomu odpovídá i současná praxe, kdy vedení hranice honitby po rozhraní zemědělských a lesních pozemků je vcelku běžnou záležitostí. O tom, že nalezení vhodnější hranice nebylo v konkrétním případě možné, není třeba dle žalovaného dlouze polemizovat - tato skutečnost vyplývá přímo z mapových podkladů obsažených ve spisech prvoinstančního orgánu a žalovaného. Žalovaný navíc nereálnost jiného průběhu hranice honitby Farma Rybník podrobně popsal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. V něm konkrétně uvedl, že „městský úřad musí novou honitbu uznat minimálně v rozsahu honebních pozemků, které jsou ve vlastnictví členů HS (viz §31 odst. 4 ve spojení s § 18 odst. 1 zákona o myslivosti). To, zda a v jakém rozsahu městský úřad přiřčení k vlastním honebním pozemkům členů HS i honební pozemky jiných vlastníků (v souladu s § 18 odst. 4 citovaného zákona), je pak věcí jeho správního uvážení. Pokud by bylo lhostejno, ke které ze sousedních honiteb je možné konkrétní pozemek přiřčenit, musí městský úřad přihlídnout i k vůli vlastníka pozemku. Tento právní názor opírá krajský úřad o platnou judikaturu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 43/2007-95 ze dne 30. 1. 2008, dostupný na www.nssoud.cz).“ V tomto případě městský úřad návrh HS plně akceptoval a uznal novou honitbu v zamýšleném rozsahu, tj. včetně všech honebních pozemků jiných vlastníků, které HS navrhlo k přiřčení.“ Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že žádný z vlastníků po celou dobu řízení přiřčení svého pozemku do nově vznikající honitby nerozporoval. Hranice honitby Farma Rybník je vedena prakticky po nejmenším možném obvodu plochy vymezené honebními pozemky ve vlastnictví členů HS, které jsou vzájemně souvislé a u nichž současně došlo ke změně vlastnictví. Toto ostatně nejlépe vyplývá z obou map vytvořených prvoinstančním orgánem a vložených do spisu jako důkaz (3. část spisu prvoinstančního orgánu, poř. č. 8). Žalovaný nadále setrvává na svém názoru, že „pokud by mělo dojít k úpravě navržené hranice tak, aby nevedla po rozhraní zemědělských a lesních pozemků, jediným řešením by v dané situaci bylo přiřčení dalších honebních pozemků jiných vlastníků nad rámec podaného návrhu a tím i mnohem větší zásah do uznaných sousedních honiteb (nehledě na to, že by zřejmě nebylo reálné dodržet 10% limit daný § 18 odst. 4 zákona o myslivosti). Opačným postupem, tedy redukcí podaného návrhu o některé přiřčované honební pozemky jiných vlastníků, by příznivějšího stavu dosaženo být nemohlo už vůbec - hranice by byla ještě členitější a problematická by byla zejména její zřetelnost v terénu.“ Pro úplnost je třeba ještě dodat, že byť žalobce opakovaně průběh hranice po rozhraní zemědělských a lesních pozemků zpochybňuje, činí tak pouze v obecné rovině a sám žádnou svou představu o vhodnějším uspořádání honiteb v dané lokalitě nikdy ani nenastínil, ač v rámci vedeného správního řízení tak učinit mohl. Souhlasné stanovisko držitelů dotčených honiteb (uznávané a stávajících) s vedením hranice po rozhraní „pole - les“ považuje žalovaný nadále za jeden z argumentů, který je třeba v řízení rovněž zohlednit. Ostatně pouze držitelům honiteb přiznává zákon o myslivosti právo navrhnout úpravu společné hranice v případě, že to vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření (§ 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti). Toto právo jim bude náležet i po uznání nové společenstevní honitby; pokud by se proto skutečně rozhraní zemědělských a lesních pozemků ukázalo být v budoucnu zásadní překážkou řádného výkonu práva myslivosti, jak se nyní snaží žalobce předjímat, držitelům dotčených honiteb nic nebrání změnu hranice kdykoliv navrhnout. Pakliže by bylo veřejným zájmem absolutně zabránit vedení hranice

honitěb po rozhraní zemědělských a lesních pozemků i na úkor oprávněné snaze vlastníků o uznání nové společenstevní honitby, jak se snaží žalobce dovodit, pak by jistě zákonodárce stanovil tuto podmínku v zákonu o myslivosti kogentním způsobem.

Posouzení toho, zda je konkrétní pozemek pozemkem honebním či nehonebním, je dle žalovaného vcelku jednoznačné. Žalovaný setrvává na svém názoru, že „(D)definice honebních pozemků vyplývá z negativního vymezení uvedeného v § 2 písm. f) zákona o myslivosti, dle kterého se honebními pozemky rozumí všechny pozemky neuvedené v § 2 písm. e) téhož zákona. Výčet nehonebních pozemků je v § 2 písm. e) zákona o myslivosti stanoven taxativně (ze znění citovaného ustanovení nelze odvodit, že by se jednalo o výčet demonstrativní, vyjma názorného výčtu pozemků nacházejících se v současně zastavěném území obce). Předmětné pozemky, které se zjevně nacházejí mimo intravilán obce, jsou využívány k pastvě skotu a ovcí, jedná se tedy o pozemky honební, a to bez ohledu na způsob jejich ohrazení použitého k tomuto účelu - pouhým ohrazením se totiž pozemek nehonebním nestává (viz zmíněný taxativní výčet nehonebních pozemků).“ Zemědělské pozemky využívané k pastvě hospodářských zvířat a za tímto účelem oplocené (ohradníkem, drátem či ovčím pletivem) nejsou ze zákona pozemky nehonebními. Skutečnost vyplývající z odborného posudku, že pastva dobytka může narušovat výkon práva myslivosti, žalovaný nikterak nezpochybňoval a nezpochybňuje, avšak ani proto nelze pastevní plochy považovat bez dalšího za pozemky nehonební (viz výše zmíněná definice nehonebních pozemků). Pakliže by hospodářská činnost zcela vylučovala myslivecké využití pozemku, jediným řešením je prohlásit takový pozemek za pozemek nehonební postupem dle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti; k tomu ovšem doposud ani u jednoho z předmětných pozemků nedošlo. Ostatně doposud byly všechny předmětné pozemky coby pozemky honební prokazatelně součástí vlastní honitby Rybník - Český les, jejímž je žalobce uživatelem. A konečně obdobně využívaných pozemků je zvláště v příhraničních oblastech České republiky nespočet a jsou také jako pozemky honební začleněny do jednotlivých uznaných honitěb.

Stav oplocení předmětných pozemků je žalovanému dobře znám z jeho úřední činnosti, dostatečnou představu si lze učinit také z podkladů spisu (např. fotodokumentace přiložená k odbornému posudku či k odvolání podanému žalobcem dne 15. 1. 2016). I tak je ale třeba opět konstatovat, že způsob oplocení zemědělských pozemků je pro posouzení otázky, zda se jedná o pozemek honební či nehonební, nepodstatný; stav oplocení by mohl být předmětem zkoumání snad jen v řízení o prohlášení pozemku za pozemek nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti (z pohledu toho, zda zcela vylučuje myslivecké obhospodařování pozemku), žádné takové řízení však aktuálně neprobíhá. Podrobně rozebral žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také způsob oplocení zemědělských pozemků ve vztahu k překážkám pohybu zvěře ve smyslu 17 odst. 5 zákona o myslivosti, ať už se jedná o pozemky oplocené metrovým „ovčím“ pletivem (z celkové honební plochy se jedná pouze o cca 25 ha pozemků situovaných navíc do okrajové části honitby) či dokonce jen el. ohradníkem. Rovněž zde je třeba připomenout, že přes obavy žalobce týkající se překážek pohybu zvěře byly všechny předmětné „oplocené“ pozemky doposud součástí vlastní honitby Rybník - Český les coby pozemky honební. Otázka propustnosti metrového „ovčího“ pletiva pro prase divoké je pro dané správní řízení zcela podružná. I tak ale žalovaný na svém tvrzení uvedeném v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí trvá. Odkaz na zkušenosti s obdobným (co do materiálu) oplocováním obnovovaných lesních porostů nebyl samoúčelný;

z lesnické praxe je dostatečně známo, že prase divoké dokáže bez problémů vniknout do oplocenky tvořené materiálově shodným uzlíkovým pletivem, které jednoduše nadzvedne.

K souvislosti pozemků, jejich přiřazení, stanovení hranice a výběžků se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž podrobně vyjádřil. Odůvodnění obsahuje také podrobný popis důvodů přiřazení honebních pozemků jiných vlastníků o výměře 188,2181 ha (viz str. 16-17 žalobou napadeného rozhodnutí). K průběhu hranice nové společenstevní honitby Farma Rybník se žalovaný vyjádřil již výše v rámci vypořádání bodu II. 2. žaloby, přičemž zdůvodnil i nereálnost jiného řešení. Postrádá-li žalobce v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí posouzení dalších variant řešení, pak je třeba konstatovat, že žádné jiné varianty řešení nebyly účastníky řízení, a tedy ani žalobcem předloženy. Prvoinstanční orgán i žalovaný posuzovali jediný návrh HS Farma Rybník a tento posoudili s ohledem na místní podmínky jako optimální a jediný možný. Žalobce přes opakovanou kritiku nenavrl žádné konkrétní řešení, které by rozhodnutí správních orgánů zpochybňovalo. Souvislost honebních pozemků (ať už ve vlastnictví členů FIS či veškerých pozemků tvořících honitbu Farma Rybník) byla jednoznačně prokázána mapovými podklady obsaženými ve spisu prvoinstančního orgánu i žalovaného. Žalobce opět neuvádí žádná konkrétní zjištění, na jejichž základě by bylo možné o souvislosti pochybovat. A stejně nekonkrétní je i tvrzení znalce ing. K., že při členitosti terénu je takřka nemožné doložit souvislost min. 500 ha pozemků p. J.U. a paní R.U..“ Ze znaleckého posudku je zřejmé, že znalec v tomto případě učinil závěr bez jakéhokoliv bližšího zkoumání, nepochopitelná je i argumentace členitostí terénu. Souvislost honebních pozemků prokazují správní orgány zpravidla vyznačením jednotlivých pozemků do katastrální mapy, která je pak jakožto součást spisového materiálu považována za dostatečný důkaz vzájemné souvislosti honebních pozemků; takto ostatně postupoval v řízení i prvoinstanční orgán. Členitost terénu nemá na prokázání souvislosti honebních pozemků uvedeným způsobem prakticky žádný vliv. Co se výběžků týče, znalec ing. K. v odborném posudku sice zaujal stanovisko o jejich nevhodnosti, z nepochopitelného důvodu však při citaci příslušného § 17 odst. 6 zákona o myslivosti opomenul citovat větu třetí, která právě existenci výběžků (okrajových částí honitby) výslovně připouští. Žalovaný se výběžky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval a nadále setrvává i na svém názoru, že se jedná o výběžky nevelkého rozsahu, nelimitující myslivecké hospodaření v honitbě, což nejlépe dokládají mapové podklady spisu.

IV. Replika žalobce

Žalobce v replice zopakoval svůj právní názor týkající se porušení zásady dvouinstančnosti. K otázce rozhraní zemědělských a lesních pozemků žalobce uvedl, že otázka rozhraní měla být posuzována komplexně s dalšími zákonnými podmínkami vzniku honitby, a to nikoliv jen dle doslovného znění zákona, ale především jeho interpretací z hlediska účelu zákona. V žalobě uvedl, stejně jako předtím v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, že rozhodnutí žalovaného negativně mění dosavadní situaci v honitbách Korytany, Bernstein a Růžov, kde dosud existovalo přirozené rozhraní. V daném případě

existovala možnost reálného řešení vedení rozhraní po pozemní komunikaci Bezvěrov-Rybník-Šidlákov. Toto rozhraní by podle názoru žalobce naplňovalo znak souvislosti pozemků i rozhraní, takováto hranice by byla funkční, přirozená a umožňující fungování honitby osoby zúčastněné na řízení i žalobcem užívané honitby. To by žalobce považoval za vhodnější a účelnější řešení z hlediska účelu zákona o myslivosti a jeho naplňování. Fakt, že by při této variantě zůstaly některé pozemky pana U. a paní U. mimo jim uznanou honitbu, považuje žalobce z hlediska významu uspořádání honiteb za vedlejší. Přednost by měly dostat zásady tvorby honiteb z hlediska krytí se s hranicemi v terénu zřetelnými, dále aby nebyly překážkou pohybu zvěře a s bráněním vzniku hranic, které by tvořilo rozhraní. Správní orgán byl v tomto směru nadán odpovídající pravomocí. Žádné ustanovení zákona takovémuto řešení nebrání. Proto se žalobce domnívá, že správní orgán upřednostnil řešení, které sice zohledňuje všechny navrhované pozemky osoby zúčastněné na řízení do nové honitby, ale za cenu založení problémů z toho plynoucích v otázce rozhraní a souvislosti pozemků. K otázce výkladu nehonebních pozemků žalobce uvedl, že problém vidí ve výkladu pojmu nehonebních pozemků. Žalovaný zřejmě vychází z doslovného výkladu § 2 písm. e) zák. o myslivosti, žalobce se domnívá, že by výklad měl být založen především na účelu tohoto ustanovení. Je přesvědčen o tom, že drátěné pletivo u 25 ha pozemků (u elektrického ohradníku je si vědom, že jde o otázku diskuse) tvoří pro zvěř překážku, kterou některé druhy dokáží překonat (černá zvěř), některé jen pod stresem (srnčí) a některé vůbec (zajíc, liška, aj.). Taková překážka má dopad i do otázky souvislosti pozemku, kterou tak podstatně narušuje, jak je zjištěné z předloženého znaleckého posudku, zvláště když se do nově vznikající honitby přičleňují pozemky z rozhodnutí správního orgánu v rozsahu 188, 2181 ha, tj. 32,7% pozemků HS Farma Rybník. Žalovaný poukazuje mj. na to, že doposud všechny předmětné pozemky coby pozemky honební byly součástí honitby Rybník-Český les, jejímž je žalobce uživatelem. Žalovaný dále uvádí, že stav oplocení je mu dobře znám. Potom žalobce upozorňuje, že jednak ze správního spisu tomu nic nesvědčí kromě jím předloženého znaleckého posudku ing. K. a jeho fotografií a jednak, že takové oplocení v místě vzniklo až přibližně na podzim roku 2014 nikoliv z rozhodnutí žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

A. Námitka porušení zásady dvouinstančnosti

Žalobce předně namítal, že ze strany žalovaného došlo k porušení zásady dvouinstančnosti správního řízení. Dané pochybení spočívalo v tom, že prvoinstanční orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevypořádal s žalobcem v rámci správního řízení uplatněnými námitkami, přičemž relevantní argumentace byla obsažena až v žalobou napadeném rozhodnutí, čímž žalobce přišel o možnost efektivně napadnout předmětné závěry odvoláním. Žalobce v žalobě vymezil 4 konkrétní skupiny námitek, ohledně nichž došlo k porušení shora uvedené zásady. Konkrétně se tedy jedná o: 1) námitku týkající se překročení maximální přípustné výměry přičleněných honebních pozemků stanové v § 18 odst. 4 mysliveckého zákona, 2) námitku nedostatečného zhodnocení tvaru honitby s ohledem na její okrajové části (výběžky), 3) námitku nevhodnosti vedení hranice honitby po rozhraní zemědělských a lesních pozemků (prvoinstanční orgán se nijak nevypořádal se znaleckým posudkem a odborným vyjádřením, jež předložil žalobce) a 4) námitku nesouvislosti honebních pozemků zahrnutých do nově vznikající honitby.

V souvislosti s předmětnou námitkou je nejprve vhodné provést stručný přehled dosavadního průběhu správního řízení. Prvoinstanční orgán vydal dne 6. 8. 2014 rozhodnutí č. j. MeDo-39513/2014-Joh-DS (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí č. 1“), jímž uznal novou honitbu Farma Rybník a současně provedl změnu stávajících honiteb Korytany, Bernstein, Růžov a Rybník – Český les. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 22. 8. 2014 odvolání (dále jen „odvolání č. 1“), na jehož základě žalovaný vydal rozhodnutí č. j. ŽP/9789/14 ze dne 5. 11. 2014 (dále jen „rozhodnutí o odvolání č. 1“), jímž prvoinstanční rozhodnutí č. 1 zrušil a vrátil věc k novému projednání. Následně prvoinstanční orgán ve věci opakovaně rozhodl rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015, č. j. MeDo-19107/2015-Joh-Ds (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí č. 2“), jímž opět vyhověl návrhu na uznání honitby Farma Rybník. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 27. 4. 2015 odvolání (dále jen „odvolání č. 2“), na jehož základě žalovaný vydal rozhodnutí č. j. ŽP/5965/15 ze dne 3. 8. 2015 (dále jen „rozhodnutí o odvolání č. 2“), jímž prvoinstanční rozhodnutí č. 2 zrušil a vrátil věc k novému projednání. Konečně dne 29. 12. 2015 vydal prvoinstanční orgán rozhodnutí č. j. MeDo-67716/2015-Joh-Ds (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí č. 3“), jímž opětovně vyhověl návrh na uznání honitby Farma Rybník. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 15. 1. 2016 odvolání (dále jen „odvolání č. 3“), na jehož základě žalovaný vydal rozhodnutí č. j. ŽP/3380/16 ze dne 30. 3. 2016 (dále jen „rozhodnutí o odvolání č. 3“), jímž odvolání č. 3 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V první řadě je třeba uvést, že nevypořádání námitek pod bodem 1) prvoinstančním orgánem zásadu dvouinstančnosti správního řízení není způsobilé porušit, neboť předmětná námitka byla uplatněna až v rámci odvolání č. 3 (v podání ze dne 21. 10. 2015 učiněném v řízení před prvoinstančním orgánem se o ni žalobce nezmiňuje, nečiní tak ani v předcházejícím průběhu správního řízení). Žalovaný proto tedy nepochybil, když k ní zaujal stanovisko samostatně, neboť z povahy věci daná námitka v řízení prvoinstančním řešena být nemohla. Odlišná je však situace v případě námitek pod body 2) – 4), které žalobcem byly vskutku uplatněny dříve, než bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí č. 3. S žalobcem lze souhlasit potud, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí č. 3 je nevalné kvality, když se omezuje pouze na popis průběhu správního řízení a shrnuje vyjádření účastníků, naopak v něm byly vyjeveny úvahy správního orgánu toliko v hrubých obrysech (viz. strana 11 odůvodnění). Úvahy, jimiž se řídil při hodnocení shora uvedených námitek žalobce, prvoinstanční orgán nahradil odkazem na předchozí zrušující rozhodnutí o odvolání č. 2. Soud

je však toho názoru, že s ohledem na průběh řízení v projednávané věci nemohou zmíněné nedostatky prvoinstančního rozhodnutí způsobit porušení zásady dvouinstančnosti správního řízení, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí žádné nové důvody rozhodnutí nevyjevil (s výjimkou námitky pod bodem 1), která však byla uplatněna až v odvolání), toliko zopakoval (popřípadě rozvinul) své závěry obsažené v rozhodnutí o odvolání č. 2, neboť námitky pod body 2) – 4) žalobce poprvé uplatnil právě již v odvolání č. 2. K zásadě dvouinstančnosti správního řízení se výstižně vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009 – 102, v němž vyslovil, že *„pokud odvolací orgán nesouhlasí s určitými závěry správního orgánu I. stupně obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí, avšak i přes tento nesouhlas se ztotožní s výrokem přezkoumávaného rozhodnutí a shledá, že tento výrok i přes zjištěná pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení ob stojí, je na místě, aby odvolání (jako celek) zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a své korigující závěry uvedl toliko v odůvodnění odvolacího rozhodnutí. Pokud ovšem odvolací orgán shledá odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně natolik nevyhovujícím, že jej nelze akceptovat ani zčásti, je to důvod pro zrušení takového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004]. Jestliže by odvolací orgán v takové situaci potvrdil výrok přezkoumávaného rozhodnutí a současně „odstranil“ veškeré závěry správního orgánu I. stupně obsažené v odůvodnění a kompletně je nahradil svými, nepřipustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu.“* V projednávané věci však k výše popsanému odnětí instance žalobci nedošlo, byť se totiž posouzení případu opírá o argumentaci žalovaného, jedná se o argumentaci, která byla vyjevena již v rozhodnutí o odvolání č. 2, žalobce tedy měl možnost na ní reagovat a nemohlo tak dojít k vydání pro žalobce překvapivého rozhodnutí, vůči němuž by byl zbaven možnosti obrany prostřednictvím institutu odvolání.

B. Hranice honitby na rozhraní pole - les

Podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti platí, že *„při tvorbě honiteb se musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení se netýká okrajových částí honitby (výběžků). Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Za tím účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnání hranic honiteb výměnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním.“*

S ohledem na větu čtvrtou shora citovaného ustanovení je zcela zřejmé, že vedení hranice honitby po rozhraní pole – les není z hlediska zásad tvorby honitby vhodným řešením. Tato skutečnost ostatně není mezi účastníky předmětem sporu, když žalovaný tento závěr sám uznává. Podle názoru soudu v této souvislosti platí, že pokud v důsledku vytvoření honitby vyrovnáním dochází k vytvoření částečně nevhodné hranice, je nutné trvat na dostatečném a jasném odůvodnění, v jakém směru představuje nově vedená hranice lepší řešení vč. vypořádání se s alternativami. Žalovaný ohledně stanovení částečně nevhodné hranice honitby argumentoval v tom směru, že vedení hranice po rozhraní pole – les nemůže představovat kategorickou překážku možnosti vzniku honitby za situace, v níž nalezení jiné vhodnější hranice není možné. Soud s tímto odůvodněním souhlasí. Mapový podklad, který je přílohou

prvoinstančního rozhodnutí a zároveň na mapové podklady č. 1. 8 ve třetí části správního spisu, podle názoru soudu jednoznačně prokazují, že vedení hranice honitby jinak, než po rozhraní pole – les by v konkrétním případě možné nebylo, neboť by znamenalo nutnost zásadních zásahů do sousedních honiteb, které by zároveň způsobily překročení maximálního přípustného rozsahu přičlenění vymezeného v § 18 odst. 4 zákona o myslivosti. Ve shodě s žalovaným pak soud na okraj uvádí, že ani sám žalobce jinou konkrétní variantu řešení hranice honitby nenavrhl (vyjma návrhu obsaženého v replice k vyjádření žalovaného, v níž žalobce navrhuje vedení hranice vznikající honitby po komunikaci Rybník – Šidlákov, k tomu soud podotýká, že po dané komunikaci již jihovýchodní hranice honitby vedena je – viz příloha prvoinstančního rozhodnutí).

C. Honební povaha ohrazených zemědělských pozemků

Tvrzení žalobce zpochybňují honební povahu ohrazených zemědělských pozemků je liché. Soud konstatuje, že žalovaný v rozhodnutí o odvolání č. 2 a 3 pečlivě a podrobně popsal důvody vyvracející shora uvedený právní názor žalobce, zejména přesvědčivě vysvětlil podstatu honebního pozemku. V tomto směru nebylo třeba žalovanému cokoliv vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“]. Jako určité doplnění ve vztahu k žalobcem namítanému nevypořádání se žalovaným se závěry znaleckého posudku Ing. K. soud uvádí, že předmětné otázky se znalec věnoval pod bodem 3) znaleckého posudku, přičemž k ní uvedl toliko dvě věty, a to sice, že „v pastevních plochách se nachází dobytek, který značně narušuje výkon práva myslivosti v honitbě. Svých charakterem je jedná o plochy nehonbní.“ Znalec nijak neuvedl, na základě jakých úvah dospěl k daným závěrům, tyto závěry jsou tak zcela nepřezkoumatelné, žalovaný proto nepochybil, když k nim nepřihlédl (a navíc je jasně vyvrátil svou argumentací obsaženou v odůvodnění rozhodnutí).

D.

Důvodná není ani námitka chybějícího odůvodnění závěrů správních orgánů o přičlenění honebních pozemků k vznikající honitbě. Žalovaný totiž na straně 16 napadeného rozhodnutí uvedl, že „se nelze proto ztotožnit s námitkou MS Hubert, že celkový rozsah výměr a přičlenění k vyrovnání hranic je v daném případě vyšší než 10 % výměry vlastních honebních pozemků členů HS. Je totiž třeba rozlišovat důvod přičlenění. K vyrovnání hranice honitby Farma Rybník byly konkrétně použity honební pozemky p. č. 322, 323/2, 336, 351/2, 378/1 a 452 v k. ú. Rybník nad Radbuzou, dále pozemky p. č. 187, 201, 202/3, 202/4, 202/5, 202/6, 204, 205, 206, 211, 212, 217, 373/7 a 373/10 v k. ú. Bezvěrov II, dále pozemky p. č. 115, 116, 117, 147/2 a 381/2 v k. ú. Bezvěrov I, dále pozemky p. č. 593, 594 a 596 v k. ú. Šidlákov, dále pozemky p. č. 398/1 a 695 v k. ú. Starý Kramolín a konečně pozemky p. č. 542,

543, 545, 546, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 572, 573, 574, 576, 577, 580, 582, 594, 598, 609, 610, 636/2, 654, 655/1, 655/2, 656, 684, 687/2, 687/3, 687/4 a 831 v k. ú. Velký Horšín. Výměra všech těchto pozemků činí cca 27 ha, což představuje 4,7 % výměry vlastních honebních pozemků členů HS.“ Žalobce předmětné odůvodnění konkrétním způsobem v žalobě nijak nerozporuje. Jestliže se jedná o žalobcem zpochybňovanou souvislost honebních pozemků vznikající honitby, pak žalovaný zcela správně uvádí, že tato jednoznačně vyplývá přímo z mapových podkladů, které jsou součástí správního spisu. Nic na tom nemůže změnit ani (opět zcela nepřezkoumatelné) tvrzení obsažené ve znaleckém posudku Ing. K., že „(...) je v honitbě 199 ha pozemků jiných vlastníků a při členitosti terénu je takřka nemožné doložit souvislost min. 500 ha pozemků p. J.U. a paní R.U.“ Soud k tomu podotýká, že souvislost pozemků navíc vyplývá i z prvoinstančního rozhodnutí, v jehož výrokové části je obsažen seznam pozemků tvořících vznikající honitbu a v příloze rozhodnutí jsou dané pozemky promítnuty do mapy. Stejně přesvědčivé stanovisko zaujal žalovaný i ohledně žalobcem namítaného nevhodného tvaru vznikající honitby, když v rozhodnutí o odvolání č. 2 a v napadeném rozhodnutí shodně uvedl, že „ze podle § 17 odst. 6 věty první až třetí zákona o myslivosti se při tvorbě honiteb musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení se netýká okrajových částí honitby (výběžků). Právě z třetí věty jednoznačně vyplývá, že zákon o myslivosti existenci výběžků, tj. okrajových částí honitby vklíněných do honiteb sousedních, připouští. Tvoří-li proto určitá část plochy navržené honitby Farma Rybník výběžky do sousedních honiteb, ale celkový tvar honitby naplňuje podmínku danou § 17 odst. 6 zákona o myslivosti, nemůže se jednat o důvod, pro nějž by bylo možné návrh odmítnout. Zvláště za situace, kdy tyto výběžky nejsou velkého rozsahu, a z pohledu celkové výměry dotčených honiteb se jedná o plochu marginální.“

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 20. července 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová